

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferneckého a Mgr. Aleše Sabola ve věci

žalobce: **I. G.**, státní příslušnost Ruská federace
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 9. 2020, č. j. MV-125517-5/SO-2020

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 29. 9. 2020, č. j. MV-125517-5/SO-2020, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaná zamítla jako nepřipustné jeho odvolání proti:

a) usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „**správní orgán I. stupně**“) ze dne 10. 7. 2020, č. j. OAM-22334-9/ZM-2020 (dále též „**usnesení o zrušení sdělení**“), jehož výrokem I. bylo zrušeno sdělení o splnění podmínek požadovaných pro změnu zaměstnavatele podle § 156 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „**správní řád**“), neboť bylo vydáno v rozporu s § 42g odst. 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“) a výrokem II. bylo stanoveno, že účinky tohoto usnesení nastaly ke dni sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele;

b) sdělení správního orgánu I. stupně ze dne 10. 7. 2020, č. j. OAM-22334-10/ZM-2020 (dále též „**sdělení o nesplnění podmínek**“), kterým bylo žalobci sděleno, že nesplňuje podmínky uvedené v § 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců pro zaměstnání na požadovaném pracovním místě.

II. Napadené rozhodnutí

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve zrekapituloval průběh správního řízení. Uvedl, že dne 27. 4. 2020 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno oznámení žalobce o změně zaměstnavatele ve smyslu § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně vydal dne 29. 4. 2020 sdělení o tom, že žalobce je držitelem platné zaměstnanecké karty a splňuje podmínky požadované pro změnu zaměstnavatele. Následně však správní orgán I. stupně zjistil, že uvedené sdělení bylo vydáno v rozporu s § 42g odst. 8 zákona o pobytu cizinců a usnesením o zrušení sdělení ho zrušil. Správní orgán I. stupně vydal rovněž sdělení o nesplnění podmínek, jelikož dospěl k závěru, že nebyly splněny podmínky uvedené v § 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců pro zaměstnávání na pracovním místě u zaměstnavatele N., neboť se jedná o odštěpný závod.
3. Žalobce se následně proti usnesení o zrušení sdělení a sdělení o nesplnění podmínek ze dne 10. 7. 2020 odvolal. Žalobce v odvolání namítal, že je třeba sdělení považovat za rozhodnutí ve smyslu § 67 a násl. správního řádu. Rovněž namítal, že zaměstnavatelem je i odštěpný závod dle § 3 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Kromě toho měl správní orgán I. stupně vyzvat žalobce k odstranění vad jeho žádosti.
4. Žalovaná zamítla odvolání žalobce jako nepřipustné. Shledala, že jak usnesení o zrušení sdělení, tak sdělení o nesplnění podmínek, byly vydány dle části čtvrté správního řádu, nejedná se tedy o rozhodnutí, která by byla vydána ve správním řízení. Žalovaná uvedla, že správní orgán I. stupně je povinen sdělit splnění podmínek pro změnu zaměstnavatele v krátké 30 denní lhůtě ode dne učinění oznámení. Správní orgán nezahajuje řízení, veškeré podklady pro posouzení oznámení změny zaměstnavatele je povinen oznamovatel předložit současně s oznámením, provádění důkazů se nepředpokládá. Dle názoru žalované usnesení o zrušení sdělení ani sdělení o nesplnění podmínek nenaplnují formální ani materiální znaky správního rozhodnutí. Žalovaná k tomu odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 5. 2016, č. j. 30 A 13/2016 - 41. Žalovaná proto zamítla odvolání žalobce jako nepřipustné. Dodala, že dne 28. 7. 2020 bylo žalobci oznámeno, že podmínky stanovené v § 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců na pracovním místě vývojář webu a multimédií u zaměstnavatele N., odštěpný závod, jsou splněny.

III. Žaloba

5. Žalobce v podané žalobě namítal, že sdělení o splnění podmínek pro změnu zaměstnavatele vydané dle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců vykazuje veškeré znaky správního rozhodnutí podle § 67 odst. 1 správního řádu. Dle žalobce je třeba formu sdělení posuzovat materiálně, z hlediska jeho skutečné povahy. Jedná se o akt správního orgánu, kterým se v určité věci zakládá, mění nebo ruší, popř. ohlašuje, že oznamovatel práva nebo povinnosti má nebo nemá. V daném případě, že držitel zaměstnanecké karty je oprávněn změnit svého zaměstnavatele. Dále sdělení obsahuje výrok, odůvodnění a poučení (byť nesprávné). Vydání sdělení je výsledkem formalizovaného procesu.
6. Dle žalobce má sdělení vážné dopady do jeho právní sféry. Žalobce je oprávněn podat oznámení pouze ve lhůtě 60 dnů následujících po ukončení jeho pracovního poměru, po jejím uplynutí zaměstnanecká karta zaniká *ex lege*. Během této doby musí najít nového zaměstnavatele, který musí oznámit volné pracovní místo, které je možné obsadit cizincem teprve po 30 dnech. Následně oznámí změnu zaměstnavatele, o které Ministerstvo vnitra rozhodne do 30 dnů. Pokud v oznámení učiní chybu, je mu vydáno sdělení, kterým je změna zaměstnavatele zamítnuta. Oznamovatel pak zpravidla nestíhá v době platnosti jeho zaměstnanecké karty učinit oznámení o nové změně zaměstnavatele a jeho zaměstnanecká karta zaniká *ex lege*. Sdělení tak dle žalobce může mít závažné důsledky pro jeho soukromý a rodinný život. Žalobce k tomu dodal, že opakované oznámení mohl učinit v důsledku čl. IV bodu 3 usnesení vlády ze dne 30. 4. 2020, kterým byl po dobu nouzového stavu přerušen běh doby, ve které zaniká platnost zaměstnanecké karty.
7. Podle názoru žalobce není lhůta 30 dnů pro vydání sdělení z hlediska jeho právní povahy relevantní. Navíc se jedná o lhůtu z hlediska správního řízení zcela standardní. Není přitom nutné, aby zákon o pobytu cizinců stanovil, že se o oznámení změny zaměstnavatele vede správní řízení. Naopak zákon o pobytu cizinců stanoví v § 168 odst. 1 písm. a), ve kterých případech se správní řízení nevede, přičemž § 42g tam uveden není. K oznámení o změně zaměstnavatele se připojují přílohy a dokazování je prováděno listinnými důkazy.
8. Navíc je dle žalobce správní rozhodnutí jedinou formou správního aktu, který vyhovuje směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2011/98/EU o jednotném postupu při vyřizování žádostí o jednotné povolení k pobytu a práci na území členského státu pro státní příslušníky třetích zemí (dále jen „**Směrnice**“). Postup uplatňovaný při vydávání vyjádření, osvědčení a sdělení dle části čtvrté správního řádu nevyhovuje procedurálním požadavkům stanoveným Směrnicí. Žalobce konkrétně odkázal na čl. 5 odst. 4 Směrnice týkající se výzvy k odstranění vad žádosti. Zmíněné ustanovení bylo v případě žalobce porušeno, neboť nebyl vyzván k odstranění vad dokumentů připojených k žádosti, přestože byly odstranitelné. Rovněž byl porušen čl. 8 odst. 2 Směrnice, který stanoví možnost podat opravný prostředek.
9. Žalovaný dále uvedl, že přílohou oznámení o změně zaměstnavatele doložil pracovní smlouvu na budoucí pracovní pozici, ve které byl jako zaměstnavatel uveden N., odštěpný závod. Dle správního orgánu I. stupně nemá odštěpný závod subjektivitu, a proto je pracovní smlouva neplatná. Žalobce je nicméně toho názoru, že je třeba aplikovat § 3 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, dle něž se za zaměstnavatele považuje i odštěpný závod. Pracovní smlouva tak byla uzavřena platně. Z hlediska soukromoprávního je vedoucí odštěpného závodu oprávněn zastupovat samotnou společnost ve všech věcech týkajících se odštěpného závodu.

10. Žalobce s ohledem na uvedené navrhnul, aby soud napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušil.

IV. Vyjádření žalované

11. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaná zopakovala, že usnesení o zrušení sdělení a sdělení o nesplnění podmínek byly vydány dle části čtvrté správního řádu, nejedná se tedy o rozhodnutí, která by byla vydána ve správním řízení. Sdělení je vydáváno v krátké lhůtě, nevede se řízení, veškeré podklady je povinen předložit oznamovatel, provádění důkazů se nepředpokládá.
12. Žalovaná dodala, že se od 31. 7. 2019 změnil institut oznámení změny zaměstnavatele, neboť byla tzv. žádost o změnu zaměstnavatele, o které bylo vedeno správní řízení, nahrazena tzv. oznámením o změně zaměstnavatele, o kterém se správní řízení nevede. Žalovaná tak dospěla k závěru, že je třeba odvolání žalobce jako nepřípustné zamítnout.
13. Žalovaná proto navrhla, aby soud žalobu zamítl.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná**.
15. O věci samé soud rozhodl bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 2 ve spojení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť v postupu správních orgánů shledal vady řízení, která měla za následek nezákonné rozhodnutí. Soud vycházel z následující právní úpravy:
16. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. platí, že „(k)do tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.“
17. Podle § 9 správního řádu „(s)právní řízení je postup správního orgánu, jehož účelem je vydání rozhodnutí, jímž se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo jímž se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá.“
18. Podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců „(m)inisterstvo ve lhůtě 30 dnů ode dne oznámení podle odstavců 7 a 8 sdělí cizinci a budoucímu zaměstnavateli, zda byly splněny podmínky požadované pro změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele a zda může být na tomto místě zaměstnáván. Na oznámení, které nesplňuje podmínky uvedené v odstavcích 7 a 8 se hledí, jako by nebylo učiněno. Jestliže v době podle § 63 odst. 1 držitel zaměstnanecké karty doručil ministerstvu více oznámení o změně zaměstnavatele, přiblíží se pouze k poslednímu z nich, na předchozí oznámení se hledí, jako by nebyla učiněna.“

19. Mezi stranami je spor o to, zda sdělení o splnění či nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele podle § 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců je správní rozhodnutí, či sdělení vydávané podle části čtvrté správního řádu.
20. V první řadě je vhodné připomenout, že rozhodnutí je v určité míře formalizovaný projev vůle správního orgánu, který obsahuje zákonem stanovené náležitosti (srov. § 68 správního řádu), a který bude zpravidla vydán v písemné podobě. Nicméně pro posouzení určitého úkonu jako rozhodnutí je klíčová obsahová stránka tohoto úkonu, která má převahu nad stránkou formální, v případě, že dojde k rozporům mezi formou a obsahem aktu. K tzv. materiálně-formálnímu pojetí rozhodnutí správního orgánu se přitom klaní nejen judikatura správních soudů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2019, č. j. 9 Ads 214/2018 - 63, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017 - 43), ale i Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 7. 11. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 12/17).
21. V projednávané věci je podstatné, že do 30. 7. 2019 vydávalo ministerstvo souhlas se změnou zaměstnavatele (§ 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců ve znění do 30. 7. 2019), přičemž se nepochybně jednalo o správní rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2020, č. j. 1 Azs 84/2020 - 39, ze dne 13. 8. 2020, č. j. 7 Azs 42/2020 - 33, aj.). Od 31. 7. 2019 nicméně došlo ke změně právní úpravy týkající se souhlasu se změnou zaměstnavatele.
22. Důvod změny právní úpravy nelze dovodit z důvodové zprávy k příslušné novele zákona o pobytu cizinců (zákon č. 176/2019 Sb.), konkrétně k § 42g odst. 9, neboť ta výslovně ničeho neuvádí. Dotčený odstavec byl vložen poslaneckým pozměňovacím návrhem, nicméně ani z obsahu stenografického zápisu 26. schůze PSP ČR ze dne 13. 2. 2019, ani ze samotného pozměňovacího návrhu (sněmovní tisk 203/8, SD 2081) nelze dovodit, že by jeho cílem byla změna režimu ze správního rozhodnutí na sdělení/osvědčení vydávané dle části čtvrté správního řádu.
23. Kromě toho nedošlo zmíněnou novelou ani ke změně § 168 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který stanoví, na která ustanovení tohoto zákona se nepoužije část druhá a třetí správního řádu upravující správní řízení.
24. Ze znění § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců přitom vyplývá, že obsahem sdělení je, zda byly splněny podmínky požadované pro změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele a zda cizinec může být na tomto místě zaměstnáván. Pokud není cizinci vydáno sdělení, dle něžž byly zákonné podmínky pro změnu splněny, nemůže cizinec legálně změnit zaměstnavatele (či pracovní zařazení nebo být zaměstnán na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele).
25. Soud je proto toho názoru, že se v případě sdělení dle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců jedná o rozhodnutí zakládající právo změnit zaměstnavatele, pracovní zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici individuálně určené osobě na základě její předchozí žádosti. Ke stejnému závěru dospěl zdejší soud již v usnesení ze dne 6. 10. 2020, č. j. 17 A 102/2020 - 51, jakož i v rozsudku ze dne 11. 2. 2021, č. j. 3 A 46/2020 - 40 (srov. též tam citovanou literaturu). Soud přitom ani v projednávané věci neshledal důvod se od vysloveného právního závěru odchýlit. V podrobnostech pak soud na obě rozhodnutí pro stručnost odkazuje. Naopak žalovanou odkazovaný rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 5. 2016, č. j. 30 A 13/2016 - 41, se přímo sdělením podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců nezabýval, nýbrž řešil zcela jiný institut, a to sdělení o nevydání paměťové

karty řidiče ve smyslu zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu). Pro nyní posuzovanou věc tak jeho závěry nemohou být příléhavé, nehledě na to, že § 110a odst. 3 zákona o silničním provozu v rozhodné době výslovně dané sdělení označoval za úkon podle části čtvrté správního řádu.

26. Soud nevylučuje, že zákonodárce měl vůli zjednodušit a zrychlit řízení o změně zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele, přičemž je zřejmé, že došlo k některým úlevám a zjednodušení celého procesu.
27. Správní orgán I. stupně ovšem i nadále musí přezkoumat, zda oznamovatel předložil *doklad prokazující, že jeho dosavadní pracovněprávní vztah trvá, nebo doklad prokazující, ke kterému dni tento vztah skončil, pracovní smlouvu, dohodu o pracovní činnosti nebo smlouvu o smlouvě budoucí, ze které je patrné, že je uzavřena na v oznámení uvedenou pracovní pozici, která je uvedena v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty, a prohlášení budoucího zaměstnavatele, že má cizinec odbornou způsobilost pro výkon požadovaného zaměstnání* (§ 42g odst. 8 zákona o pobytu cizinců). To jistě vyžaduje i právní úvahu a může to být též předmětem sporu. Ostatně, v projednávané věci bylo mezi správním orgánem I. stupně a žalobcem sporu o tom, zda žalobce doložil platnou pracovní smlouvu. Předmětem posouzení je přitom např. i skutečnost, zda cizinec požádal o změnu zaměstnavatele nejdříve 6 měsíců od právní moci rozhodnutí o vydání zaměstnanecké karty (s určitými výjimkami), nebo zda držitel zaměstnanecké karty, který na území přicestoval na základě vládou schváleného programu, mění zaměstnavatele nejdříve po uplynutí doby, na kterou byla tato zaměstnanecká karta vydána (srov. § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců). Při schvalování změny zaměstnavatele tak správní orgán I. stupně nevychází jen z nesporných podkladů ze své úřední činnosti. Sdělení dle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců tudíž jednoznačně není osvědčovacím úkonem. Svým obsahem je sdělení správním rozhodnutím. V případě pozitivního sdělení o splnění podmínek pro změnu zaměstnavatele má cizinec právo změnit zaměstnavatele, v případě negativního sdělení o nesplnění podmínek takové právo nemá, což může zasahovat do jeho právní sféry. Není přitom pochyb o tom, že sdělení je výsledkem formalizovaného procesu, v rámci nějž správní orgán posuzuje, na základě podkladů doložených cizincem, splnění podmínek dle § 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců.
28. Jelikož je sdělení ze dne 10. 7. 2020, kterým bylo žalobci sděleno, že nesplňuje podmínky uvedené v § 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců pro zaměstnání na požadovaném pracovním místě, správním rozhodnutím, byl žalobce oprávněn proti němu podat odvolání podle § 81 odst. 1 správního řádu. Odvolání žalobce tak nemohlo být zamítnuto jako nepřípustné z důvodu, že sdělení není správní rozhodnutí.
29. Obdobně nemělo být jako nepřípustné zamítnuto odvolání žalobce proti usnesení o zrušení sdělení. Již v citovaném usnesení č. j. 17 A 102/2020 - 51 zdejší soud (příléhavě i pro nynější věc) dovodil, že „*žalovaný pochybil, pokud zrušil kladné sdělení postupem dle § 156 odst. 2 správního řádu, neboť jej nelze aplikovat na správní rozhodnutí. Napadené usnesení je však svou povahou de facto rozhodnutím v přezkumném řízení, poněvadž kladné sdělení je správním rozhodnutím a žalovaný jej ex offio přezkoumal a zrušil pro rozpor s právními předpisy, což odpovídá úpravě přezkumného řízení, viz zejm. § 94 odst. 1, § 95 odst. 1, § 97 odst. 3 a § 98 správního řádu. Ostatně § 156 odst. 2 výslovně odkazuje na subsidiární užití ustanovení*

o přezkumném řízení, přezkum úkonů dle části čtvrté je tedy speciální úpravou vycházející z obecné úpravy přezkumu správních rozhodnutí... Soud si je vědom toho, že přezkumné řízení má vést a rozhodnutí vydat nadřízený orgán, a to Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“), která je podle § 170a ZPC nadřízeným orgánem žalovaného, zatímco v projednávané věci vydal rozhodnutí žalovaný. Funkční nepřislušnost (rozhodnutí jiné instance věcně příslušného správního orgánu) však nezakládá nicotnost rozhodnutí, neboť dle rozsudků Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2003, č. j. 22 Cdo 2055/2002, a Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006-74, způsobují nicotnost rozhodnutí jen ty nejtěžší a nejzávažnější vady rozhodnutí, jako je například nedostatek věcné příslušnosti k vydání rozhodnutí ve věci... Jelikož není napadené usnesení nicotné a jedná se materiálně o správní rozhodnutí v přezkumném řízení, je proti němu přípustný opravný prostředek. Žalobkyně tudíž opět v důsledku chybného poučení nevyčerpala opravné prostředky dané správním řádem.“

30. Jinými slovy řečeno, je nutné připustit odvolání též proti usnesení o zrušení sdělení, které lze považovat za rozhodnutí v přezkumném řízení (byť nevydané funkčně příslušným orgánem). Proti takovému rozhodnutí je odvolání přípustné (obecná úprava přezkumného řízení jej nijak nevylučuje).
31. Soudu tak nezbylo nic jiného, než napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušit, neboť žalovaná zamítla podaná odvolání jako nepřipustná, aniž k tomu byly splněny podmínky dle § 92 odst. 1 správního řádu. Žalovaná, stejně jako před ní správní orgán I. stupně měli totiž nesprávně za to, že usnesení o zrušení sdělení je úkonem podle § 156 odst. 2 správního řádu a sdělení o nesplnění podmínek je sdělení podle části čtvrté správního řádu a nikoli správním rozhodnutím. Ve věci tak došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonná rozhodnutí.
32. Konečně, pokud žalovaná zamítla odvolání žalobce jako nepřipustné, nezabývala se věcí meritorně. Námitky žalobce spočívající v tvrzení, že může být odštěpný závod zaměstnavatelem a že měl být vyzván k odstranění vad svého oznámení, jsou tak předčasné a zdejší soud je nemůže posoudit. To bude v první řadě úkolem žalované.

VI. Závěr a náklady řízení

33. Na základě všech shora uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že je žaloba důvodná. Napadené rozhodnutí tak zrušil z důvodu jeho nezákonnosti spočívající v podstatné vadě řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalované podle § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení.
34. V dalším řízení bude žalovaná právním názorem soudu vázána (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaná se tak bude v dalším řízení zabývat odvoláním žalobce, které meritorně posoudí, pokud neshledá jiné důvody jeho nepřipustnosti.
35. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, a proto mu soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč, odměně za 2 úkony právní služby [§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů – tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu – žaloba] v částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem 6 200 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a náhradě hotových výdajů za 2 úkony v částce

300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč [§ 13 odst. 4 téže vyhlášky]. Zástupce žalobce je plátcem DPH, a proto se částka dále zvyšuje o hodnotu příslušné sazby. Žalovaná je tedy povinna zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce celkem 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. června 2021

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu